

پیام تسلیت به مناسبت رحلت آیه الله العظمی حاج سید محمد رضا گلپایگانی - 18 / آذر / 1372

بسم الله الرحمن الرحيم

انا لله و انا اليه راجعون

با تأسف و اندوه فراوان خبر مصیبت بار فقدانی بزرگ و جبران ناپذیر را دریافت کردم. عالم بزرگ، فقیه نام آور، مرجع تقلید عظیم الشأن، عبد صالح و تقی نقی زکی، آیه الله العظمی آقای حاج سید محمد رضا گلپایگانی (قدس الله نفسه و اعلی الله مقامه) دار فانی را وداع کردند و پس از عمری مشحون از حسنات، با نامه‌ی عملی سرشار از خیرات و مبرات، دعوت معبود را لبیک گفته به پیشگاه محاسبه‌ی الهی شتافتند. این جانب با قلبی متألّم و با تضرع و ابتهاج از حضرت حق جلّت عظمت‌ه مسألت می‌کنم که این میهمان نیکوکار و مطیع را با سلامّ قولاً من ربّ رحیم استقبال و ضیافت فرموده، به مرتبه‌ی والای لقاء الله نائل فرماید و بهترین پاداش صالحان را به وی ارزانی دارد. این شخصیت والای علمی کهنسال، در میان مراجع عظام تقلید، یکی از موفّق‌ترین و سعادتمندترینها بودند. سی و دو سال مرجع تقلید، حدود هفتاد سال تلاش در حوزه‌ی علمیه‌ی قم، و حدود هشتاد و پنج سال سرگرم فراگرفتن و آموختن فقه آل محمد (علیهم السّلام) بودند. اوّلین مدرسه‌ی علوم دینی به سبک جدید را ایشان در قم تأسیس کردند. اوّلین مؤسسه‌ی بزرگ قرآنی را ایشان در قم بنیان نهادند. اوّلین فهرست بزرگ فقهی و حدیثی با استفاده از دانش و اختراعات جدید بشری را ایشان پدید آوردند. صدها مدرسه و مسجد و مؤسسه‌ی تبلیغ دین در سراسر کشور و در کشورهای دیگر بنیاد کردند. هزاران شاگرد را از فقه پخته و عمیق خود بهره‌مند ساختند، بسیاری آراء و نظرات فقهی که حاکی از روشن بینی و ذهن نوگرایی ایشان بود ارائه کردند. و بالاتر از همه با منش و رفتار پرهیزکارانه و با طهارت و تقوایی که می‌توانست برای علماء و فقهاء، الگویی زنده و ملموس باشد، عمری پربرکت را به نزاهت کامل گذرانیدند. آن بزرگوار یکی از استوانه‌های انقلاب و نظام جمهوری اسلامی به شمار می‌آمد. در دوران اختناق و در مقابله با حوادث سهمگین سالهای تبعید امام خمینی (قدس سره) مواردی پیش آمد که صدای این مرد بزرگ، تنها صدای تهدید کننده‌ی بود که از حوزه‌ی علمیه‌ی قم برخاست و به نهضت، شور و توان بخشید. پس از پیروزی انقلاب همواره در فضاهای عمومی کشور، حضوری بارز و پشتیبانی‌ی صریح از نظام جمهوری اسلامی و از مقام منبع رهبری و شخص شخیص امام راحل (قدس الله نفسه الزکیّه) داشت و مورد تکریم و احترام بلیغ آن حضرت بود.

فقدان این بقیة السلف اعظم و این ملجأ و مرجع مؤمنان، ثلمه‌ی بزرگ و ضایعه‌ی جبران ناپذیر است. این جانب مصیبت این فقدان تأسف بار را به پیشگاه حضرت بقیة الله الاعظم (ارواحنا فداه) و به علمای عظام و مراجع تقلید و حوزه‌های علمیه و به عموم شیعیان و علاقه‌مندان و مقلدان ایشان و بخصوص به بیت شریف و منیع و آقازادگان محترم ایشان تسلیت می‌گویم و در این شب جمعه و شب رحمت، لطف و تفضّل و غفران الهی را برای ایشان مسألت می‌نمایم.

سیّد علی خامنه‌ای

18/9/72